

spørgsmaalet, der ligger som et gammelt Vrag, som en Uret, ogsaa fordi Udviklingen er gaaet saaledes, at der ude paa Landet er kommet en anden Art besiddende Folk frem, Købmænd og Fabrikanter og i det hele en Mængde Folk, der bruge Præst og Kirke, men som i Virkeligheden ikke svare noget dertil. Det maa der raades Bod paa, der maa vi have en Udligning. Det har været en Uret i lange Tider, og en Tiendelov maa der til for at bringe Orden. Den mellemkommunale Beskatning har jeg altid ment, man maatte komme til for at bøde paa de uheldige Forhold, og jeg husker, at jeg allerede i Halvfemserne udtalte mig meget varmt for dette. De to sidste Love sætter jeg megen Pris paa, og naar alle disse Love altsaa staa som et hele, kan jeg, skønt jeg havde ønsket det paa adskillige Maader forbedret, gaa med. En Forbedring fra de Reedtz-Thott'ske Skatte-love er det, at man har indført den stigende Skala. Nu er det ganske vist blevet sagt, blandt andet af den højtærede Finansminister, at den stigende Skala ikke er retfærdig. Jeg tror dog, den er det. Ligesom jeg holder paa en Værdibeskatning af Jord, saaledes holder jeg ogsaa paa Værdibeskatning ved Tolden og ligesom i Virkeligheden paa en Værdibeskatning af Formuen. Jeg siger, at den Mand, som har en stor Formue, har ogsaa Raad til forholdsvis at svare større Skat end den, som kun har en lille Formue. Har man et Stykke Jord paa den kostbareste og dyreste Plads, skal man svare den største Skat deraf. Hvis man bruger de dyreste Luksusgenstande, maa man ogsaa svare en stor Toldskat deraf. Er man saa heldig stillet, at man enten har en meget stor Aarsindtægt eller ogsaa en meget stor Formue, er det rimeligt, at man ogsaa har Raad til at svare noget deraf. Det er altsaa en Forbedring, der er sket. Og det, at man gaar over til en anden Fordeling, at man tager den anden Trediedel af Gammelskatten, eller man kan ogsaa sige den anden Halvdel, og fordeler den til de Kommuner, der trænge haardest, er en meget stor Forbedring. Jeg var meget ked af det gamle, hvorefter man blot brugte Hartkornet som Grundlag, thi saa kunde enkelte Kommuner faa saa store Tilskud, at de slet ikke havde Brug for det, og i andre Kommuner, hvor Kommuneskatterne vare oppe paa 40—50 Kr., vilde det være som en Draabe i Havet og slet ikke hjælpe. Dette er der raadet noget Bod paa.

Der er fra flere Sider, særlig ogsaa

fra det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage), antydet, at naar man i det hele taget kunde gaa med til disse Love, var det, fordi Landbruget var i Nød. Det var ikke retfærdigt, det var ikke begrundet, men det var en Naadessag og noget, som vi — i mine Øjne — skulde have som en Almisser. Paa den Maade vil jeg ikke have det. Det vil jeg protestere imod. Der er ingen, der har Ret til at sige over for Landbruget, at nu skulle vi modtage en Almisser. Tværtimod, der har i lange, lange Tider været øvet Uret mod Landbruget, og den Omstændighed, at man forandrer en gammel Uret, saa at den bliver mindre, kan ikke kaldes en Naadessag — det er en Retfærdighedsgerning. Og naar den højtærede Finansminister og flere — særlig Købstadrepræsentanter — mente, at man tog fra Byen og gav til Landet, maa jeg sige, at det kun er tilsyneladende. Havde vi for flere Aar siden taget en Formue- og Indkomstskat, f. Eks. til Forsvarsvæsenet, som antydet af et æret Medlem her i Dag, vilde dog ingen have kunnet klage over, at en Formue- og Indkomstskat vilde ramme haardest i Byerne. Det vilde være lige retfærdigt for Landets Borgere, hvor de boede, enten det saa var i Skagen eller Gedses, naar det samme Princip blev fulgt, naar Formue- og Indkomstskatten blev lagt paa alle for at skaffe Penge i Statskassen — det være sig til det ene eller det andet, det være sig til Lønninger eller til Forsvarsvæsenet. Trængte man til Penge, var det rimeligt, at man gik til en saadan Skat, og naar man lagde den retfærdigt, var det en Ting, som ingen kunde klage over, selv om den rammer haardest i Byerne, selv om der kommer de største Indtægter ind i Statskassen fra Byerne, hvor de største Formuer ere samlede. Det kunde ikke med nogen Ret siges, at man derved gjorde Byerne Uret og gavnede Landet. Men nu er Ulykken jo den, at det har været saadan i dansk Politik, at man ikke har kunnet skride til en saadan enkelt Skat uden at anvise Pengene. Det er en af de store Ulykker, som Provisoriepolitikken har ført med sig, at Bevillingsmyndigheden næsten maa være bange for at vedtage en Lov, der gør, at der bliver mange Penge i Statskassen, fordi vi ikke vide, om vi faa fat paa dem igen. Derfor kom vi til disse Ombytninger, og naar man ser dem i Sammenkobling, kan der være noget i, at det ser ud, som om man tager fra Byerne og giver til Landet, men i Virkeligheden er Formue- og Indkomstskatten en Skat, som uden Hensyn til,